

Arrest

nr. 98 580 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster legde op 29 maart 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. J.M.P., van Nederlandse nationaliteit.

Op 29 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

Verzoekster werd in het bezit gesteld van een bijlage 19~~ter~~ en verzocht binnen de drie maanden, en ten laatste op 29 juni 2012, bewijsstukken m.b.t. haar duurzame relatie voor te leggen.

Op 28 juni 2012 werden deze stukken neergelegd.

Op 26 september 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoekster op 1 oktober 2012 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.03.2012 werd ingediend door:

Naam: K.S. Nationaliteit: Indonesische

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Vliegtuigreservatie Jakarta-Schiphol-Jakarta op naam van K.S. dd. 11.12.2009 tot 26.12.2009 en van 26.11.2010 tot 25.02.2011 : Aangezien betrokkene binnen deze periode gehuwd was met een andere persoon met de Nederlandse nationaliteit en op geen andere wijze aantoonde dat betrokkene en haar partner binnen deze periode contact hadden met elkaar, kan dit niet aanvaard worden als bewijs van de duurzaamheid van haar huidige relatie.

- Vliegtuigreservatie Amsterdam-Jakarta-Amsterdam op naam van P.J.M. dd. 20.05.2011 tot 04.06.2011 : Deze reservatie is te recent om te bewijzen dat betrokkene en haar partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengeleefd of elkaar al ten minste twee jaar kenden.

- Vliegtuigticket Jakarta-Denpasar-Jakarta op naam van K en P dd. 22.05.2011 tot 28.05.2011 : Deze reservatie is te recent om te bewijzen dat betrokkene en haar partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengeleefd of elkaar al ten minste twee jaar kenden.

- Deelcertificaten en gegevens van inburgeringscursus dd 08.11.2011, 05.12.2011, 15.03.2012, 03.05.2012, 04.06.2012: de data die vermeld staan op deze documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kenden.

- Verklaringen op eer: Aangezien deze verklaringen niet kunnen getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame aard van de relatie.

- Foto's zonder datum: aangezien deze niet voorzien zijn van een datum, kan niet nagegaan worden wanneer ze zijn genomen. Aan de hand van deze foto's is dus niet afdoende bewezen dat betrokkene en haar partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kenden.

- Foto's met datumvermelding 19.12.2009, 20.12.2009, 23.12.2009: op deze foto's is telkens slechts 1 persoon te zien, dit kan dus niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

Bijkomend blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene tijdens de periode van 17.07.2010 tot

05.10.2011 gehuwd was met een andere Nederlandse onderdaan.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden

uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekster een schending aan van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar Nederlandse vriend en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar partner. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3. Waar verzoekster opwerpt dat voorbijgegaan wordt aan *“de rechten op huwelijk”* merkt de Raad op dat verzoekster niet gehuwd is en dat de bestreden beslissing verzoekster ook geenszins verhindert om in het huwelijk te treden.

3.4. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Ten dezen merkt de Raad op dat verzoekster een zeer

summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.7. Verzoekster toont met haar weinig geconcretiseerd betoog niet aan dat ze in België een privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Tevens concretiseert ze met haar betoog dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privéleven onvoldoende de wijze waarop dit door de bestreden beslissing zou geschonden worden.

3.8. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt met haar partner, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

3.9. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk

verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een EU-onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

3.10. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij haar gezinsleven met haar Nederlandse partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst, in Nederland of elders. Verzoekster toont met haar overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat zij zich in een gelijkaardig geval bevindt als de vreemdeling waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft, verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en leidt er evenmin toe dat ze voorgoed gescheiden wordt van haar partner. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot verblijf in de hoedanigheid van een duurzame partner.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de partners. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Nu verzoekster geen melding maakt van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in haar land van herkomst of elders kan worden verder gezet, toont verzoekster niet concreet aan op welke wijze haar gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing.

3.11. Waar verzoekster aanvoert dat indien zij *“zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar partner”* stelt, wijst de Raad erop dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd in hoofde van personen die niet het voorwerp vormen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan *“het materieel motiveringsbeginsel”*. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster heeft genoegzaam naar recht bewezen een duurzame relatie te hebben met haar partner.

Zij legde volgende bewijzen voor:

1. *Vliegtuigreservatie Jakarta-Schiphol-Jakarta 11.12.2009: Verzoekster was toen nog gehuwd met iemand anders, maar ze had al een relatie met de heer PEETERS en de echtscheiding was lopende.*

2. *Verklaringen op eer: de verklaringen zijn zeer gedetailleerd en het is duidelijk dat de verklaringen zijn afgelegd door mensen die werkelijk getuige zijn van de relatie.*

3. *Foto's 2009*

Het middel is gegrond.”

3.13. In zoverre de verzoekster doelt op de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad er op dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.14. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)”

3.15. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.16. Verzoeker stelt dat de duurzame relatie “*genoegzaam naar recht bewezen*” werd en verwijst naar enkele van de voorgelegde bewijzen.

Met betrekking tot de vliegtuigreservatie van 11 december 2009 wordt door de gemachtigde het volgende gesteld:

“Vliegtuigreservatie Jakarta-Schiphol-Jakarta op naam van K.S. dd. 11.12.2009 tot 26.12.2009 en van 26.11.2010 tot 25.02.2011 : Aangezien betrokkene binnen deze periode gehuwd was met een andere persoon met de Nederlandse nationaliteit en op geen andere wijze aantoonde dat betrokkene en haar partner binnen deze periode contact hadden met elkaar, kan dit niet aanvaard worden als bewijs van de duurzaamheid van haar huidige relatie.”

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat ze tijdens die periode nog gehuwd was met een andere persoon van Nederlandse nationaliteit. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster, buiten het voorleggen van die vliegtuigreservatie, op geen andere wijze aantoonde dat zij en haar partner binnen deze periode contact met elkaar hadden. Het komt de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor wanneer de gemachtigde stelt dat een vliegtuigreservatie op zich niet kan worden aanvaard als bewijs van de duurzaamheid van de huidige relatie van verzoekster. Met haar louter betoog dat ze “*al een relatie had met de heer P en de echtscheiding was lopende*” slaagt verzoekster er niet in om dit concrete motief van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.17. De voorgelegde verklaringen op eer werden door de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt beoordeeld:

“Verklaringen op eer: Aangezien deze verklaringen niet kunnen getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame aard van de relatie.”

Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verklaringen op eer van derden hebben een

gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Het gegeven dat de verklaringen “zeer gedetailleerd” zouden zijn, doet hier geen afbreuk aan.

3.18. Omtrent de voorgelegde foto's oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt:

“Foto's zonder datum: aangezien deze niet voorzien zijn van een datum, kan niet nagegaan worden wanneer ze zijn genomen. Aan de hand van deze foto's is dus niet afdoende bewezen dat betrokkene en haar partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kenden.

- Foto's met datumvermelding 19.12.2009, 20.12.2009, 23.12.2009: op deze foto's is telkens slechts 1 persoon te zien, dit kan dus niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.”

De Raad merkt op dat verzoekster op geen enkele wijze ingaat op de door de gemachtigde gedane beoordeling van de voorgelegde foto's.

3.19. Door louter te stellen dat de duurzame relatie “genoegzaam naar recht bewezen” werd en te verwijzen naar de voorgelegde bewijzen, toont verzoekster geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster geeft met het geheel te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont met haar summier betoog niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij de voorgelegde bewijzen op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het tweede middel is ongegrond.

3.19. In een derde middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3, lid 2, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 3 Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Door de gezinshereniging te weigeren aan verzoekster is het recht van vrij verkeer van de heer Roy PEETERS beknod en is de bestreden beslissing in strijd met dit artikel van de Richtlijn.”

3.20. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3, lid 2, b) van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekster toont dit echter op geen enkele manier aan dat vermeld artikel niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de rechtstreekse werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Daarenboven kan een eventuele schending van deze richtlijn niet dienstig worden aangevoerd in hoofde van personen die niet het voorwerp vormen van de bestreden beslissing.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES